

א) [לקמן לג.], ב) ורבי חליעור. (רש"ל, ו"ה דפרי"ר בהמשך העמוד. ולקמן לט ע"א מוכח דהוא רבי חליעור הגדול.) א ספרי פ' דהי, ב) [לקמן לח ע"ב], ג) [מנחות פד.], ד) ספרי פרשה שלח ק"י, ו) [מנחות יא ע"א. מנחות לו ע"ב], ח) רש"א מ"י, ט) [יש להוסיף: דהא. (רש"ל, ו"ה דרש"י שבי"י. ופי' מהרש"א.)], י) [בבב"י שבי"י. ופי' ב"ר. (רש"ל.)], יא) [בבב"י: ר' וועלי, ו'ילי ועליה]. מ) [ב"י מושבותים בסופיה. (רש"י.)], נ) [ויקרא כג, א] [במדבר טו, ב - ג, ג, ט] [נחמיה, א] [במדבר טו, ג, ג] [שמות לה, ג, ג] [נפתי איתא רב נתן בריה דרבי יוסף], ר) [ב"י מושבותים דכתב. (רש"י.)], ט) [בבב"י: משבאל, ו'אל' דוקא אחר שבאל], ס) [בבב"י ובמהרש"א: ויהיה], א) [יש סוד"ה למשרי, ג] [בבב"י: א, ו] [ויקרא כג, ג].

»

תורה אור השלם

1. אלה התקנים והמשפטים אשר תשמרון לעשות בארץ אשר נתן יי אלהי אבתך לך לרשתה כל הימים אשר אתם חיים על האדמה: דברים יב א
2. אבד תאבדון את כל המקומות אשר עבדו שם הוגים אשר אתם ירשים אתם את אלהיהם על ההרים ותחת כל עץ רעון: דברים יב ב

»

הגהות הב"ח

(א) גמ' שנת מוק"ז אח"י:

»

מוסף תוספות

א. אפי' דרבי ישמעאל אמר להטעינה נסכים לבמה גדולה ודריש מושבות לאחר ירושה וישיבה ואז נאסרו הבמות שבאו לשילה מ"מ אח"כ בנוב וגבעון מודה ר"י דבמות יציבור טענה נסכים. תוס' ונחם ק"א. ועי' מהרש"א. ב. לשבח גדולה היא שהכתבים מתחממין שם במדורות אש הנסקת תמיד מפני שהחליטין על רצפת שיש בעזרה. רש"י שנת יט':

חוץ מן הערלה והכלאים. שאל"פ שאלויות בארץ נוהגים אף בח"ל הערלה הלכה והכלאים מדברי סופרים כדלקמן (דף נח.): **אף החדש.** מלאכול לפני העומר: **גמ'** **סלויה דכתיב דה ביאה.** שאלאה הכתוב צביאת הארץ כגון כי תבאו (ויקרא יט) כי יציאך (שמות יג): **ספילין ופטר חמור.** כתיב דהו והיה כי יציאך בפרשת קדש לי (שס): **ונוהגין בין בארץ בין נו.** תפילין אשכחן בכמה דוכתיין^ט צרבנן אמוראי דבבב למנחי תפילין^ס (פטר חמור ט) בפטר רחס תלה רחמנא^ז: **חוצה הגוף.** היינו אינה תלויה בארץ^י אינה מוטלת לא על הקרקע ולא על גידוליו אלא על גופו של אדם כגון שנת תפילין עבודת כוכבים פטר חמור מילה עריות וכיוצא בהם: **חוצה קרקע.** שמוטלת על הקרקע או י גידוליו כגון תרומות ומעשרות חלה לקט שכחה ופאה שביעית חדש ערלה כלאים: **מגא ה"מ.** דחובת הגוף נוהגת בכל מושבות וחובת הקרקע אינה אלא בארץ: **השמרון זו משנה.** שמציאה לדי מעשה דכתיב תשמרון לעשות: **אשר אתם חיים.** צין בארץ צין בח"ל: **לא ולמה.** על איזה מהס הכתוב אומר כל הימים אשר אתם חיים על האדמה: **ממה שאמור בענין.** דסמוך ליה אבד תאבדון וגו' דהיינו עבודת כוכבים וטעיהם תכרזו כל מושבות דכתיב כל הימים אשר אתם חיים ודבר הלמד מעניינו אחד מי"ג מדות היא ונלמד מכאן דכל חובת הגוף נוהגת אף בח"ל: **צנה חדש.** לא נהג ואפי' דכתיב צנה^ט מן ממושבותים בסיפיה דולתא וקלי וכרמל וגו'^י לאו למימרא בכ"מ שאתם יושבים אלא לומר שאף בארץ לא נתחייבו כל י"ד שנה שהיו בגלגל שכבשו ושחלקו עד שנתיישבו דה הוהי כל אחד את שלו: **או דלמא לקולא פליג.** דקאמר ת"ק חוץ מן הערלה והכלאים מהלכה וכ"ש חדש דכתיב צנה מושבות ומשמע כ"מ שאתם יושבים ואחא ר"א למימר אף החדש הוא מן המצות התלויות בארץ ואין נוהג אלא בארץ דמושב לאחר ירושה וישיבה משמע: **אקמייתא.** לא קאי אחון אלא אכל מצוה התלויה בארץ: **מאן פ"ק.** דמתני' דפליג דר"א: **ר' ישמעאל** היא. דשמעינן ליה דאמר מושב לאחר ירושה וישיבה הוא ואין חדש נוהג אלא בארץ ואחא ר"א למימר אף החדש נוהג אף החדש נוהג כערלה וכלאים וגוהג בכל מושבות אלמא לחומרא פליג: **ללמדך שצ"מ נו.** גבי פרשת נסכים קאי בפרשת שלח לך דכתיב^ז כי תבאו אל ארץ מושבותים ועשיתם אשה לה' וגו' ויליף ר' ישמעאל בשחיטת קדשים^ט (דף קא).

דלא דא הכתוב אלא להטעינס נסכים יחיד ונפקא ליה מדכתיב^ז אשר איני נתן לכם בצמה הנוהגת לכולם הכתוב מדבר הלכך על כרחך האי מושבותים לאו כ"מ שאתם יושבים משמע דאין צמת ציבור אלא במקום אחד אלא האי מושב דכתיב תאם קרא לאשמועינן דאף בצמת גלגל שהיה שם מוצח הנחשת כל י"ד שנה שכבשו וחלקו והיא צמת לאו כ"מ שאתם יושבים וירשה וישיבה נתחייבו צנסכים ושזו לא פסקו נסכים בצמות ציבור ואפילו משחרכה שילה והיתה צמת ציבור צנוב וגבעון והיינו דקאמר ללמדך שצ"מ כו' כלומר מדפריש לך קרא צמה הנוהגת בכולם ש"מ מושב דכתיב צנסכים לאו כ"מ משמע דא"כ היא לה צמת יחיד הנעשית צכ"מ צעת היתר הצמות: **והרי שנת.** נאמר דה^ז לא תבערו וגו' ונוהגת צכ"מ אף מושבותים דנסכים צכ"מ קאמר ובצמת יחיד הנוהגת בכל מושבות הכתוב מדבר והאי דתלייה צביאת הארץ ה"ק עד עכשיו הייתם משכן שהצמות נאסרו ועדיין לא הקרבתם נסכים אלא בצמות ציבור ומשתבאו לארץ כל י"ד שנה שלא הוקצע משכן שילה והיו שוכנים בגלגל טרודים במלחמה וקיי"ל שהותרו הצמות דא כתוב זה ללמדנו כי תבאו אל הארץ ותהא צמת יחיד מותרת אף היא תטעון נסכים והכי איתא בזבחים (שס): ציאה

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

לו.

ניסן שלא יאכל מהם ומספק אין לאסור כל השעורים כיון דרזב השעורים נזרעו קודם ט"ו ניסן וצירושלמי נמי משמע דחדש נוהג אף בשל עובדי כוכבים דפריך עלה דמתני' דקמני אף החדש אמאי לא תני חלה ומשני לפי שאינה בשל עובדי כוכבים משמע דחדש דקמני צמתניתין נוהג בשל עובדי כוכבים: **הרי תפילין ופטר חמור.** פירש צקונטרס דנוהג בח"ל דהא אשכחן צכמה דוכתיין צרבנן אמוראי דבבב למנחי תפילין וכן מצינו בצבורות (דף יא.) פ' דרמי דר חמא דהיה מצבב היה לו פטר חמור וא"ת דלמא מדרבנן הוו עבדי וי"ל דמ"מ פריך שפיר דכי נמי מדרבנן הוו עבדי מ"מ הוה ליה למיתניה צמתני' חוץ מתפילין ופטר חמור דהא חשיב ערלה צמתני' דמשמע צסמוך דלינו אלא מדרבנן דקמני יורד ולוקח וכו' וא"ת שהיה מיסק אדעתיה למימר דמנזיה התלויה בארץ אינה אלא א"כ נאמר דה ציאה והרי כלאים דלא כתיב דהו ציאה וקרי ליה צמתני' תלויה בארץ וי"ל דלעולם היה יודע דמנזיה שהיא חובת הקרקע נקראת תלויה בארץ אפי' דלא כתיב דה ציאה אלא הוה סלקא דעתיה דאף אותה שאינה חובת קרקע אלא חובת הגוף אי כתב דה ציאה הויה נמי נקראת תלויה בארץ ולהכי פריך הרי תפילין ופטר חמור: **ה"ג צא וצמד ממה שכתוב בענין מה עבודת כוכבים** ככלל מיוחדת. ול"ג עבודת כוכבים ככלל הימה ולמה יצאת להקיש אליה שהרי יצאת לומר אבד תאבדון:

צצמדך שב"מ שנאמר בו מושב. פירש צקונטרס דגבי פרשת נסכים קאי דכתיב כי תבאו אל ארץ מושבותים ועשיתם אשה וגו' ויליף ר' ישמעאל מקרא דלא דא הכתוב אלא להטעינן נסכים לצמת צבור ואפילו קרבן יחיד צצמת צבור דמשמע לקמן (עמוד ב) אבב לא קרבן יחיד צצמת יחיד ונפקא לן מדכתיב צהאי פרשת נסכים אשר איני נתן לכם משמע צצמה הנוהגת בכולם הכתוב מדבר הלכך ע"כ האי מושבותים לא משמע כל מקום שאתם יושבים דאין צמת צבור אלא במקום יושבים ודאין צמת צבור אלא במקום אחד א"כ י ממושבותים דכתיב אתא לאשמועינן דאף צמת גלגל שהיה שם מוצח הנחשת כל י"ד שנה שכבשו וחלקו והיא צמת צבור לא נתחייבו צנסכים אלא דוקא^ז עד שבאו לשילה דהיינו אחר ירושה וישיבה ונתחייבו צנסכים ושזו לא פסקו נסכים צצמת צבור אפילו משחרכה שילה וייתה צמת צבור צנוב וגבעון^ז והיינו דקאמר ללמדך שצ"מ כו' כלומר מדפריש לן קרא צמה הנוהגת בכולם ש"מ מושבותים דכתיב צנסכים לאו כל מקום משמע דא"כ הו לה צמת יחיד הנעשית צכ"מ צעת היתר הצמות עכ"ל:

והרי שבת שנאמר בה מושבות. פי' צקונטרס דכתיב לא תבערו אש בכל מושבותים ציום השבת ולא נהירא דהא אינטריך לדרשא אחרינא כדדרשינן צפ"ק דשבת (דף כ.) בכל מושבותים אי אתה מצעיר אבב אתה מצעיר צמדורות צית המוקד^ז וע"ק דקאמר צסמוך^ז סד"א הוהיל צעניינא דמועדות כתיב והאי קרא לא כתיב צעניינא דמועדות לכך נראה דקרא אחרינא הוא דכתיב שנת היא לה' בכל מושבותים צפרשת אמור אל הכהנים^ז גבי מועדות: צמאי

דא"כ היא לה צמת יחיד הנעשית צכ"מ צעת היתר הצמות: **והרי שנת.** נאמר דה^ז לא תבערו וגו' ונוהגת צכ"מ אף מושבותים דנסכים צכ"מ קאמר ובצמת יחיד הנוהגת בכל מושבות הכתוב מדבר והאי דתלייה צביאת הארץ ה"ק עד עכשיו הייתם משכן שהצמות נאסרו ועדיין לא הקרבתם נסכים אלא בצמות ציבור ומשתבאו לארץ כל י"ד שנה שלא הוקצע משכן שילה והיו שוכנים בגלגל טרודים במלחמה וקיי"ל שהותרו הצמות דא כתוב זה ללמדנו כי תבאו אל הארץ ותהא צמת יחיד מותרת אף היא תטעון נסכים והכי איתא בזבחים (שס): ציאה

עין משפט ונר מצוה

הא א מיי' פ"י מהל' מאכלות אסורות הל' י סמג לארין קמד טוש"ע י"ד סימן רלד סעיף ח: **תב** ב מיי' שס הלכה ח [ופ"ה מהל' כלאים הל' ג ד' טוש"ע שס סר' רלו סעי' א] סט: **רג** ג מיי' פ"ו מהלכות ע"ז הלכה א סמג עשין ח:

»

מוסף רש"י

החוקים המדרשות. שדורשין צפיקא שיש בהן הולאה (כריתות יג.). לאחר ירושה וישיבה משמע. לאחר שקבעו משכן בשילה דעתמיו (נבחים קיא. וע"ש קיב: ד"ה באו לשילה).

»